

ZARZĄD WOJEWÓDZTWA
ŚWIĘTOKRZYSKIEGO

Kielce, dn. 04.08.2021 r.

DECYZJA

Nr 107/21

z dnia 4 sierpnia 2021 roku

Zarząd Województwa Świętokrzyskiego pełniący funkcję Instytucji Zarządzającej w składzie:

Andrzej Bętkowski – Marszałek Województwa Świętokrzyskiego

Renata Janik – Wicemarszałek Województwa Świętokrzyskiego

Marek Bogusławski – Wicemarszałek Województwa Świętokrzyskiego

Marek Jońca – Członek Zarządu Województwa Świętokrzyskiego

działając na podstawie art. 207 ust. 1 pkt 2 i ust. 9 pkt 1 w zw. z art. 61 ust. 1 pkt 2 oraz art. 67 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (t. j. Dz. U. z 2021 r. poz. 305), art. 41 ust. 1 i ust. 2 pkt 4 oraz art. 46 ust. 2a ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (t. j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1668 ze zm.), art. 104 i art. 107 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t. j. Dz. U. z 2021 r. poz. 735), art. 9 ust. 1 pkt 2 i art. 9 ust. 2 pkt 9 lit. a oraz art. 24 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (t. j. Dz. U. z 2020 r. poz. 818 ze zm.), art. 54 § 1 pkt 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t. j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1325 ze zm.)

z urzędu

postanowił określić, że:

(...), prowadząca działalność gospodarczą pod firmą: (...) (NIP: (...), REGON: (...)) jest zobowiązana zwrócić otrzymane dofinansowanie ze środków UE w kwocie (...) zł (słownie złotych: (...)) wraz z odsetkami liczonymi jak dla zaległości podatkowych od dnia (...) czerwca 2020 roku do dnia (...) kwietnia 2021 roku a następnie od dnia doręczenia niniejszej decyzji do dnia zwrotu,

którą otrzymała na podstawie umowy nr (...) z dnia (...) października 2019 roku o dofinansowanie projektu pn. „(...)”, a która została wykorzystana z naruszeniem procedur wskazanych w art. 184 ustawy o finansach publicznych.

Wskazaną kwotę należy zwrócić na rachunek bankowy Urzędu Marszałkowskiego Województwa Świętokrzyskiego nr 95 1020 2629 0000 9502 0342 7440 prowadzony w banku PKO Bank Polski w terminie 14 dni od dnia doręczenia ostatecznej decyzji.

UZASADNIENIE

Stan faktyczny

W dniu (...) marca 2019 roku Departament Wdrażania Europejskiego Funduszu Społecznego (dalej: DW EFS) ogłosił konkurs nr (...) (dalej: Konkurs) w ramach osi priorytetowej 8 Rozwój edukacji i aktywne społeczeństwo, poddziałanie 8.1.1 Zwiększanie dostępu do opieki nad dziećmi do lat 3.

W dniu (...) maja 2019 roku Pani (...), prowadząca działalność gospodarczą pod firmą: (...) (dalej: Beneficjent/ Wnioskodawca/ Strona) złożyła wniosek o dofinansowanie projektu pn. „(...)” (dalej: Wniosek).

Wniosek został pozytywnie oceniony i rekomendowany do dofinansowania, uzyskując (...) punktów.

W konsekwencji powyższego, w dniu (...) października 2019 roku Województwo Świętokrzyskie pełniące funkcję Instytucji Zarządzającej Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014-2020 (dalej: Organ/ IZ) zawarło z Beneficjentem umowę o dofinansowanie projektu w ramach RPOWŚ na lata 2014-2020 nr (...) (dalej: Umowa).

Projekt miał trwać w okresie od (...) czerwca 2020 roku do (...) maja 2022 roku i być realizowany w partnerstwie z Januszem (...), prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą: (...).

Beneficjent założył, że głównym celem ww. projektu będzie wzrost aktywności zawodowej i zatrudnienia u (...) osób (...)K i (...)M sprawujących opiekę nad dziećmi do lat 3, które powrócą i/lub wejdą na rynek pracy po przerwie związanej z urodzeniem/wychowaniem dziecka, co zostanie osiągnięte dzięki utworzeniu żłobka i udostępnienie miejsc opieki nad dziećmi do lat 3 na terenie miasta (...) w okresie od (...) czerwca 2020 roku do (...) maja 2022 roku.

Projekt skierowany miał być do (...) osób zamieszkałych (zgodnie z KC), uczących się lub pracujących na terenie miasta Kielce, tj. :

- osób bezrobotnych lub osób biernych zawodowo pozostających poza rynkiem pracy ze względu na obowiązek opieki nad dziećmi do lat 3 lub osobami niepełnosprawnymi, w tym osób, które przerwały karierę zawodową ze względu na urodzenie dziecka lub

przebywających na urlopie wychowawczym w rozumieniu ustawy z dnia 26.06.1974 r. – Kodeks pracy,

- osób pracujących, sprawujących opiekę nad dziećmi do lat 3.

Beneficjent zaplanował w Projekcie następujące działania:

- utworzenie i wyposażenie nowych miejsc w żłobku,
- bieżąca działalność żłobka.

Zgodnie z Umową całkowita wartość projektu wynosiła (...) zł, a dofinansowanie na realizację projektu wypłacane miało być w formie transz w wysokości określonej w harmonogramie płatności stanowiącym załącznik nr 2 do Umowy.

Pismem z dnia (...) października 2019 roku (sygn. akt: (...)) Wojewoda Świętokrzyski poinformował, że „Pani (...) zawarła z Wojewodą Świętokrzyskim w dniu (...) czerwca 2019 roku dwie umowy dotację na realizowanie 2 zadań w ramach programu „(...)’ 2019 przez żłobek „(...)” w (...), ul. (...) i żłobek „(...)” w (...), ul. (...)”. Wskazał, że umowy te zostały rozwiązane ze skutkiem natychmiastowym w dniu (...) października 2019 roku, w związku z niewywiązywaniem się przez nią z postanowień w/w umów. Jednocześnie nadmienił, że Wojewoda określił kwotę dotacji pobranej przez beneficjenta- wykorzystanej niezgodnie z przeznaczeniem i podlegającej zwrotowi wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, a środki te, mimo wielokrotnych wezwań, nie zostały przez nią zwrócone.

Przed rozpoczęciem realizacji projektu i wypłatą pierwszej transzy dofinansowania, Instytucja Zarządzająca RPO WŚ 2014-2020 zwróciła się do Beneficjenta pismem z dnia (...).04.2020 r. o udzielenie informacji dotyczących źródła sfinansowania wkładu własnego, gdyż zgodnie z wnioskiem o dofinansowanie miał on zostać częściowo sfinansowany ze środków programu (...) (koszty związane z ubezpieczeniem dzieci – (...) zł/osobę/rok). Natomiast, jak wskazano powyżej, IZ RPO WŚ powzięła wiedzę, że umowa dotycząca programu (...) została rozwiązana przez Wojewodę Świętokrzyskiego.

W odpowiedzi na powyższe, Strona pismem z dnia (...).05.2020 r. wskazała, że wkład własny w postaci ubezpieczenia dzieci zostanie wniesiony przez rodziców.

W dniu (...) czerwca 2020 roku Strona złożyła wniosek zaliczkowy nr (...) za okres od (...).06.2020 r. do (...).06.2020 r., w którym zawnioskowała o wypłatę pierwszej transzy

dofinansowania w kwocie (...) zł. Przedmiotowy wniosek został pozytywnie zweryfikowany przez Organ. W dniu (...) czerwca 2020 roku IZ przekazała Pani (...) dofinansowanie w kwocie (...) zł (I transza).

W kolejnym wniosku o płatność z dnia (...) lipca 2020r. , nr (...) za okres od (...)06.2020 r. do (...)06.2020 r. Beneficjent wykazał stopień realizacji projektu w wysokości 0%. Podał, iż w okresie sprawozdawczym rozeznawał rynek pod kątem zakupów zaplanowanych w budżecie projektu oraz przygotowywał opisy przedmiotów zamówienia dotyczące zakupów/ usług w ramach projektu. Ponadto podpisał umowę na wynajem lokalu, rozpoczął akcję rekrutacyjną mającą na celu wyłonienie grupy docelowej oraz powołał zespół projektowy do obsługi administracyjnej i finansowej projektu.

Pismem z dnia (...).10.2020 r. Strona zwróciła się do IZ z prośbą o przesunięcie terminu rozpoczęcia realizacji Projektu na miesiąc czerwiec 2021 r. Uzasadniając swój wniosek wskazała, że *„działania zaplanowane w projekcie na miesiące lipiec- wrzesień 2020 r. nie mogły być w pełnym zakresie realizowane z powodu trudnej sytuacji związanej z panującą pandemią COVID”*. Dodatkowo również powołała się na problemy natury prywatnej (zdrowotne). Poinformowała także, iż *„w czerwcu br. zostały podjęte działania opisane w sprawozdaniu merytorycznym a później działalność w projekcie została wstrzymana z uwagi na trudności osobiste oraz sytuację epidemiologiczną w kraju”*.

W odpowiedzi na powyższy wniosek, IZ pismem z dnia (...).10.2020 r. poinformowała Beneficjenta, iż nie wyraża zgody na przesunięcie terminu rozpoczęcia realizacji Projektu, a opisana przez Stronę sytuacja oraz realizacja zadań w sposób niezgodny z zawartą umową o dofinansowanie pozwala na sformułowanie tezy o naruszeniu zawartych w niej warunków. Wskazano, iż zgodnie z § 33 ust. 1 pkt 3 Umowy Instytucja Zarządzająca może wypowiedzieć Umowę w trybie natychmiastowym.

W międzyczasie, w dniu (...).09.2020 r. Beneficjent przesłał wniosek o wycofaniu dostępu do systemu SL2014 dla wszystkich uprawnionych osób. W odpowiedzi, IZ poinformowała Stronę, że należy wskazać osoby, którym zostaną nadane uprawnienia do jego obsługi. Z uwagi na brak odpowiedzi na ww. pismo Organu, w dniu (...).10.2020 r. zostało wysłane wezwanie do niezwłocznego skontaktowania się z IZ w przedmiotowej sprawie. Ponadto pismem z dnia (...).10.2020 r. Instytucja Zarządzająca poinformowała Beneficjenta o uchybieniach merytorycznych wniosku o dofinansowanie i wezwała do dokonania w nim koniecznych zmian w zakresie wkładu własnego, w którym błędnie wskazano informację o źródle finansowania wkładu z programu „(...)”,

podczas, gdy umowa dotacji na realizowanie przez Stronę zadań w ramach programu „(...)” została rozwiązana w dniu (...).10.2019 r. ze skutkiem natychmiastowym.

Pismem z dnia (...).11.2020 r. Organ, w związku z niezłożeniem w terminie określonym w § 12 pkt 2 Umowy wniosku o płatność za okres od (...).07.2020 r. do (...).09.2020 r., poinformował Beneficjenta o możliwości jego wydłużenia o 30 dni w oparciu o art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy o szczególnych rozwiązaniach wspierających realizację programów operacyjnych w związku z wystąpieniem COVID- 19 (Dz. U. z 2020 r., poz. 694) i wezwał do niezwłocznego wywiązania się z ciążących na Stronie obowiązków zawartych w Umowie w nieprzekraczalnym terminie do (...) listopada 2020 roku. Ponadto IZ RPO WŚ wskazała, że w przypadku niezastosowania się przez Beneficjenta do niniejszego wezwania, zastosowanie będą mieć przepisy § 33 ust. 1 pkt 3 Umowy, co skutkować będzie jej rozwiązaniem w trybie natychmiastowym.

Powyższa korespondencja została wysłana zarówno za pomocą systemu SL2014 jak i listem poleconym. Przesyłka pocztowa z w/w pismem nie została podjęta przez Stronę i wróciła z do nadawcy z adnotacją „*nie podjęto w terminie*”.

Opiekun Projektu wielokrotnie podejmował próby kontaktu telefonicznego ze Stroną, które okazały się jednak nieskuteczne. Jedynie w dniu (...) grudnia 2020 roku wskazany przez Beneficjenta telefon został odebrany przez Panią (...), która wskazała, że jest pracownikiem żłobka i podała, iż do (...) grudnia 2020 roku rozmowa z Panią (...) nie jest możliwa z uwagi na jej nieobecność. W/w osoba nie zobowiązała się przekazać Beneficjentowi informacji o konieczności pilnego kontaktu z IZ RPO WŚ dotyczącego konieczności kontaktu z Organem w sprawie Umowy o dofinansowanie projektu nr (...).

Pomimo w/w rozmowy, Beneficjent nie nawiązał kontaktu z IZ, a dalsze próby połączenia się z Panią (...) przez pracownika Organu nie przyniosły efektu.

W tym stanie rzeczy, Organ podjął decyzję o rozwiązaniu Umowy w trybie natychmiastowym. Pismem z dnia (...) stycznia 2021 roku, Organ złożył Stronie oświadczenie o rozwiązaniu Umowy o dofinansowanie w trybie natychmiastowym na podstawie jej § 33 ust. 1 pkt 33. IZ RPO WŚ wskazała, że przyczyną powyższego było zachowanie Beneficjenta, tj. realizacja projektu w sposób niezgodny z Umową, a następnie samowolne zaprzestanie jego realizacji. Jednocześnie, Strona została wezwana do zwrotu otrzymanego dofinansowania w kwocie (...) zł.

Powyższe pismo również nie zostało odebrane przez Stronę, a następnie zwrócono je do Organu z adnotacją „nie podjęto w terminie”. W tej sytuacji IZ przyjęła, że pismo zostało doręczone Stronie ostatniego dnia, kiedy przesyłka była możliwa do odbioru, tj. (...) lutego 2021 roku.

W dniu (...) lutego 2021 roku Organ wezwał Stronę do zwrotu dofinansowania wraz z odsetkami w wysokości określonej, jak dla zaległości podatkowych liczonymi od dnia ich przekazania, tj. od dnia (...) czerwca 2020 roku do dnia zwrotu. Wskazał, że w przypadku zwrotu środków w wyznaczonym terminie, zostanie wszczęte postępowanie zmierzające do wydania decyzji administracyjnej określającej kwotę przypadającą do zwrotu na podstawie art. 207 ust. 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o finansach publicznych. Powyższa korespondencja również nie została przez Beneficjenta podjęta. **Strona nie zwróciła również wypłaconego jej dofinansowania.**

W tym stanie rzeczy, pismem z dnia (...) kwietnia 2021 roku Organ poinformował Beneficjenta o wszczęciu postępowania administracyjnego.

Pismem z dnia (...) maja 2021 roku IZ zawiadomiła Stronę, że materiał dowodowy w przedmiotowej sprawie został zebrany, a Beneficjent może się z nim zapoznać oraz wypowiedzieć się co do zebranych w sprawie dowodów oraz materiałów w terminie 7 dni od daty otrzymania przedmiotowego pisma.

Pismem z dnia (...) czerwca 2021 roku i (...) lipca 2021 roku Organ zawiadomił Beneficjenta o przedłużeniu postępowania administracyjnego.

Także w toku przedmiotowego postępowania żadna z przesyłek kierowanych do Strony, nie została przez nią podjęta. Wnioskodawca nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia i nie zapoznał się z aktami postępowania administracyjnego w określonym terminie.

Stan prawny

Stosownie do art. 207 ust. 1 Ustawy o finansach publicznych (dalej: UFP) „w przypadku, gdy środki przeznaczone są realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich są:

1. wykorzystane niezgodnie z przeznaczeniem,
2. **wykorzystane z naruszeniem procedur, o których mowa w art. 184,**
3. pobrane nienależnie lub w nadmiernej wysokości

- podlegają zwrotowi wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, liczonymi od dnia przekazania środków, w terminie 14 dni od dnia doręczenia ostatecznej decyzji, o której mowa w ust. 9, na wskazany w tej decyzji rachunek bankowy”.

Powtórzenie powyższej regulacji znajduje się także w § 15 Umowy.

Artykuł 184 ust. 1 UFP stanowi, iż wydatki związane z realizacją programów i projektów finansowanych ze środków, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 i 3 UFP, są dokonywane zgodnie z procedurami określonymi w umowie międzynarodowej lub innymi procedurami obowiązującymi przy ich wykorzystaniu. W przedmiotowej sprawie należy zatem ocenić, czy mamy do czynienia z sytuacją, w której postanowienia art. 184 ust. 1 UFP zostały naruszone. Organ przeprowadzający postępowanie administracyjne weryfikował czy Beneficjent dochował postanowień zawartej przez siebie Umowy, złożonego Wniosku, a także Wytycznych w zakresie kwalifikowalności wydatków w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności na lata 2014-2020 (dalej: Wytyczne, Wytyczne w zakresie kwalifikowalności) regulujących sposób wydatkowania otrzymanych środków, które zostały mu przyznane warunkowo, na określonych zasadach, do których stosowania Strona zobowiązała się w Umowie (§ 4 ust. 1 Umowy). W sytuacji, gdy Organ stwierdzi, że doszło do wydatkowania środków publicznych niezgodnie z procedurami, o których mowa w art. 184 ust. 1 UFP, IZ zobowiązana jest do podjęcia kroków zmierzających do zobligowania Beneficjenta do zwrotu dofinansowania. W tej sytuacji będzie zobowiązana wydać decyzję określającą kwotę dotacji przypadających do zwrotu wraz z odsetkami, liczonymi jak dla zaległości podatkowych od dnia wypłaty środków do dnia ich zwrotu.

Należy podkreślić, że dla uznania, iż doszło do naruszenia procedur, o których mowa w art. 184 UFP, wystarczające jest zarówno naruszenie postanowień zawartych w umowie o dofinansowanie,

jak i Wytycznych, nie zawsze musi nastąpić naruszenie prawa powszechnie obowiązującego, krajowego lub unijnego. Powyższe stanowisko jest utrwalone w orzecznictwie i nie jest obecnie kwestionowane. W prezentowaną linię orzeczniczą wpisuje się wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 30 stycznia 2018 roku (III SA/Lu 646/17), zgodnie z którym: *„procedury, jakich naruszenie może uzasadniać zastosowanie art. 207 ust. 1 pkt 2 UFP, mogą wynikać nie tylko z aktu prawa powszechnie obowiązującego, ale także z łączącej strony umowy o dofinansowanie, w której zostaje określony uzgodniony sposób działania Beneficjenta”*. Zbliżone stanowisko zajął także Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z dnia 21 marca 2018 roku (I SA/Kr 143/18) stwierdzając, że *„jako naruszenie można uznać wszelkie odstępstwa od zapisów umowy lub naruszenie przepisów prawa unijnego i krajowego, które spowodowało lub mogło spowodować szkodę (uszczerbek) w budżecie ogólnym”*.

Przechodząc do rozważań na temat przedmiotowej sprawy, IZ zwraca uwagę, że Organ i Beneficjenta łączyła Umowa zawarta (...) października 2019 roku. Umowa ta kreowała prawa i obowiązki Stron w związku z realizacją projektu nr (...) pn. „(...)” realizowanego przez Stronę w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014-2020.

Do podstawowych obowiązków Beneficjenta (§12 ust. 2 Umowy) należało m.in. składanie drugiego i kolejnych wniosków o płatność, zgodnie z harmonogramem płatności, o którym mowa w § 10 ust. 1 Umowy, w terminie do 10 dni roboczych od zakończenia okresu rozliczeniowego, z zastrzeżeniem, że końcowy wniosek o płatność, przy jednoczesnym zwrocie niewykorzystanych środków dofinansowania na rachunek IZ, składany jest w terminie do 30 dni kalendarzowych od dnia zakończenia okresu realizacji projektu. Organ wskazuje, że Beneficjent był zobowiązany do składania wniosków o płatność zgodnie z harmonogramem płatności stanowiącym załącznik nr 2 do Umowy. Przedmiotowy projekt nr (...) miał być realizowany w okresie od (...) czerwca 2020 roku do (...) maja 2022 roku.

Beneficjent złożył prawidłowo jedynie 2 pierwsze wnioski o płatność (w tym zaliczkowy), **wniosek trzeci- za trzeci kwartał 2020 roku nie został w ogóle złożony**. W dniu (...) września 2020 roku Beneficjent przesłał wniosek o wycofanie dostępu do systemu SL2014 dla wszystkich uprawnionych osób. W odpowiedzi IZ poinformowała Stronę, że należy wskazać osoby, którym zostaną nadane uprawnienia do jej obsługi. Z uwagi na brak odpowiedzi na ww. pismo Organu, w dniu (...) października 2020 roku zostało wysłane wezwanie do niezwłocznego skontaktowania się z IZ w przedmiotowej sprawie. W odpowiedzi na powyższe, w dniu (...) października 2020 roku

Beneficjent wystosował pismo za pośrednictwem systemu SL2014 z prośbą o przesunięcie rozpoczęcia realizacji projektu na czerwiec 2021 roku, czyli o rok w stosunku do terminu jego rozpoczęcia wskazanego we wniosku o dofinansowanie, wskazując, że „działalność w projekcie została wstrzymana z uwagi na trudności osobiste oraz sytuację epidemiologiczną w kraju, a działania zaplanowane w projekcie na miesiąc lipiec- wrzesień 2020 roku, nie mogły być w pełnym zakresie realizowane z powodu trudnej sytuacji związanej z panującą pandemią COVID”. Strona nie zareagowała na pismo Organu z dnia (...)10.2020 roku dotyczące konieczności dokonania zmian ze wniosku o dofinansowanie w zakresie wkładu własnego, w którym błędnie wskazano informację o źródle finansowania wkładu z programu „(...)”, podczas gdy umowa dotacji na realizowanie przez Beneficjenta zadań w ramach programu „(...)” została rozwiązana w dniu (...)10.2019 roku ze skutkiem natychmiastowym. Ponadto Strona nie zareagowała na monit IZ z dnia (...) listopada 2020 roku do przedłożenia zaległego wniosku, zaprzestała podejmowania kierowanej do niej korespondencji. Nieskuteczne okazały się również próby kontaktu telefonicznego z Beneficjentem podjęte ze strony opiekuna projektu. W związku z powyższym uznać należy, iż Beneficjent wiele razy naruszył § 7 ust. 4 Umowy, z którego brzmienia wynika, że „na wezwanie IZ Beneficjent zobowiązuje się do przedstawienia dokumentów/oświadczeń związanych z realizacją projektu” oraz § 19 ust. 1 pkt 4, zgodnie z którym „Beneficjent zobowiązuje się do przedstawiania na pisemne wezwanie IZ wszelkich informacji i wyjaśnień związanych z realizacją projektu, w terminie określonym w wezwaniu w tym kopii dokumentów poświadczonych „za zgodność z oryginałem”. Ponadto, Strona w zakresie nieprzedłożenia zaległego wniosku o płatność, naruszyła § 12 ust. 2, o treści wyżej powołanej.

Nie budzi zatem żadnych wątpliwości, że Beneficjent nie wywiązał się z obowiązku realizacji projektu, nie rozliczył otrzymanego dofinansowania zgodnie z Umową, nie reagował na wezwania IZ, a następnie samowolnie zaprzestał realizacji Projektu. Co ważne jeszcze przed wystąpieniem o wyrażenie zgody na przesunięcie projektu o rok, Strona wycofała upoważnienie dla wszystkich osób w systemie SL2014, co świadczy, że już w tamtym czasie zrezygnował z realizacji projektu zgodnie z Umową. IZ nie miał z Beneficjentem żadnego kontaktu, Strona nie odbierała telefonu, nie podejmowała korespondencji, co zdaniem Organu jednoznacznie świadczy o samowolnym odstąpieniu od realizacji projektu.

Beneficjent, pomimo obowiązku określonego w § 28 ust. 2, nie przysyłał bezpośrednio do opiekuna projektu za pomocą SL2014 kwartalnych harmonogramów udzielanych w ramach projektu form wsparcia, w szczególności szkoleń, kursów, konferencji, usług doradczych, poradnictwa,

warsztatów, seminariów, studiów wyższych i podyplomowych, zgodnie z załącznikiem nr 4 do Umowy, począwszy od dnia podpisania umowy/ rozpoczęcia realizacji projektu. Z powyższego można wysnuć wniosek, iż skoro nie składano w/w harmonogramów to zadeklarowanego przez Stronę wsparcia nie udzielono.

Powyższa Umowa jest umową rezultatu a nie starannego działania, co oznacza, że na podstawie jej postanowień Beneficjent otrzymuje środki na realizację konkretnego celu i na podstawie zrealizowanych wskaźników jest rozliczany z wykonania umowy. Zgodnie z § 7 ust. 1 Umowy Wnioskodawca: „zobowiązuje się do realizacji projektu w sposób, który zapewni osiągnięcie i utrzymanie celów w tym wskaźników produktu i rezultatu w trakcie realizacji oraz w okresie trwałości projektu. Zobowiązuje się również do realizacji projektu zgodnie z wnioskiem, w tym realizacji projektu w oparciu o harmonogram realizacji projektu określony we wniosku”. Podpisując umowę o dofinansowanie Beneficjent zobowiązał się do realizacji projektu zgodnie z zapisami tej umowy oraz zgodnie z wnioskiem o dofinansowanie. Zobowiązał się także do osiągnięcia określonych w Umowie wskaźników świadczących o zrealizowaniu celów projektu.

Działania Beneficjenta prowadzone były w sposób naruszający prawidłową i terminową realizację projektu i ostatecznie zaprzestał on realizacji projektu, przez co nie osiągnął założonego we wniosku o dofinansowanie celu projektu tj. wzrostu aktywności zawodowej i zatrudnienia u(...) osób (...) K i (...) M sprawujących opiekę nad dziećmi do lat 3, które powrócą i/lub wejdą na rynek pracy po przerwie związanej z urodzeniem/wychowaniem dziecka, co miało zostać osiągnięte dzięki utworzeniu żłobka i udostępnieniu miejsc opieki nad dziećmi do lat 3 na terenie miasta (...) w okresie od (...)06.2020 roku do (...)05.2022 roku.

Podkreślenia wymaga fakt, że Umowa jasno przewidywała konsekwencje realizowania projektu niezgodnie z jej postanowieniami, w tym nieterminowego przedkładania wniosków o płatność, a co za tym idzie nierozliczania przekazanych środków publicznych oraz zaprzestania realizacji projektu. § 33 ust. 1 pkt 3 Umowy jednoznacznie wskazuje, że w sytuacji, gdy Beneficjent zaprzestał realizacji projektu lub realizuje projekt niezgodnie z Umową, IZ ma możliwość jej rozwiązania w trybie natychmiastowym. Organ stanął na stanowisku, że doszło do rażącego naruszenia obowiązków Beneficjenta, o których mowa w § 7, § 12 oraz § 19 Umowy, w konsekwencji czego IZ słusznie podjęła decyzję o rozwiązaniu Umowy bez zachowania okresu wypowiedzenia (na podstawie § 33 ust. 1 pkt 3 Umowy). Umowa rozwiązała się (...) lutego 2021 roku.

Zgodnie z łączącą strony Umową, w przypadku jej rozwiązania na podstawie § 33 ust. 1 pkt 1-3, Beneficjent zobowiązany jest do zwrotu całości lub części otrzymanego dofinansowania wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych liczonymi od dnia przekazania dofinansowania (§ 35 ust. 1 Umowy). Natomiast stosownie do § 35 ust. 3 i 4 Umowy „Beneficjent zobowiązuje się przedstawić rozliczenie otrzymanych transz dofinansowania, w formie wniosku o płatność, (...) a niewykorzystana część otrzymanych transz dofinansowania podlega zwrotowi na rachunek IZ w terminie 30 dni kalendarzowych od dnia rozwiązania umowy. W przypadku niedokonania zwrotu w ww. terminie, stosuje się przepisy § 15 Umowy”. Przedmiotem dalszych rozważań będzie zatem ustalenie, czy Beneficjent zobowiązany jest do zwrotu dotacji w całości czy w części.

Beneficjent złożył prawidłowo jedynie 2 pierwsze wnioski o płatność (w tym zaliczkowy), wniosek trzeci- za trzeci kwartał 2020 roku nie został w ogóle złożony. **We wniosku za II kwartał Beneficjent nie przedstawił żadnych wydatków do rozliczenia. W związku z tym Organ nie posiadał podstaw prawnych do uznania za kwalifikowalne jakichkolwiek wydatków.** Z uwagi na to zasadnym było przyjęcie przez Organ, że Strona zobowiązana jest do zwrotu dotacji w całości.

Zagadnieniem wymagającym rozważenia jest również ocena, czy naruszenia o których mowa powyżej, stanowią nieprawidłowość w rozumieniu art. 2 pkt 36 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady UE nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 roku ustanawiającego wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszy Spójności, Europejskiego Funduszu Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszy Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylającego Rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (dalej: Rozporządzenie nr 1303/2013). Zgodnie z ww. artykułem „nieprawidłowość” oznacza „każde naruszenie prawa unijnego lub prawa krajowego dotyczącego stosowania prawa unijnego, wynikające z działania lub zaniechania podmiotu gospodarczego zaangażowanego we wdrażanie EFSI, które ma lub może mieć szkodliwy wpływ na budżet Unii poprzez obciążenie budżetu Unii nieuzasadnionym wydatkiem”. Tym samym, aby można było mówić o zaistnieniu nieprawidłowości, muszą zostać łącznie spełnione następujące przesłanki:

- I. naruszenie przepisów prawa unijnego lub prawa krajowego, dotyczącego stosowania prawa unijnego,

- II. działanie lub zaniechanie podmiotu gospodarczego,
- III. wywarcie lub potencjalna możliwość wywarcia szkodliwego wpływu na budżet Unii poprzez obciążenie budżetu Unii nieuzasadnionym wydatkiem.

Organ stoi na stanowisku, iż w przedmiotowej sprawie nie można mieć żadnych wątpliwości, że doszło do powstania nieprawidłowości, która ma szkodliwy wpływ na budżet Unii poprzez wydatkowanie środków finansowych pochodzących z UE niezgodnie z procedurami wskazanymi w art. 184 UFP.

Po pierwsze, Beneficjent naruszył przepisy prawa unijnego lub prawa krajowego dotyczącego stosowania prawa unijnego. **Nie wywiązał się z obowiązku rozliczenia wypłaconego mu dofinansowania, nie reagował na wezwania IZ i samowolnie zaprzestał realizacji projektu.** Strona naruszyła § 7, § 12 oraz § 19 Umowy. Wskazać należy, że dla uznania, iż doszło do uchybieni procedur, o których mowa w art. 184 UFP, wystarczające jest zarówno naruszenie postanowień zawartych w umowie o dofinansowanie jak i Wytycznych. Po drugie, konieczne jest działanie lub zaniechanie podmiotu gospodarczego, którym zgodnie z art. 2 pkt 37 Rozporządzenia nr 1303/2013 jest *„każda osoba fizyczna lub prawna lub inny podmiot biorący udział we wdrażaniu pomocy z EFSI, z wyjątkiem państwa członkowskiego wykonującego swoje uprawnienia władzy publicznej”*. Przesłanka działania lub zaniechania podmiotu gospodarczego zostanie zatem spełniona wówczas, gdy tak definiowany podmiot gospodarczy podejmie działania niezgodne z przepisami prawa lub gdy wbrew obowiązkowi wynikającemu z prawa nie dokona określonej czynności. Przekładając powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, Organ doszedł do przekonania, że to Beneficjent jako podmiot dopuścił się działania naruszającego postanowienia Umowy. Beneficjent nie rozliczył przyznanego mu dofinansowania, nie reagował na wezwania IZ i samowolnie zaprzestał realizacji projektu.

W związku z powyższym, w przedmiotowej sprawie działanie Beneficjenta polegało na naruszeniu postanowień Umowy. W tym przypadku należy również rozważyć czy doszło do zaniechania ze strony Beneficjenta. W ujęciu leksykalno- etymologicznym „zaniechać” to zrezygnować z czegoś, porzucić jakąś myśl, cel, dać za wygraną, poniechać czegoś, a „zaniechanie” to *„niepodjęcie przez człowieka czynności, do dokonania której był zobowiązany prawnie”*. Zaniechanie nie jest więc po prostu bezczynnością (stanem biernym), lecz jest cechą ludzkiej aktywności i przejawem świadomej aktywności człowieka polegającej na powstrzymaniu się od działania, które nakazuje prawo. A zatem, w przedmiotowej sprawie zaniechanie ze strony Beneficjenta polegało na

niepodjęciu czynności, do dokonania których był zobowiązany prawnie. Przede wszystkim Beneficjent związany Umową o dofinansowanie był zobligowany do realizacji projektu i rozliczenia otrzymanej transzy dofinansowania oraz przedstawiania na wezwanie IZ dokumentów/oświadczeń związanych z realizacją projektu **czego nie uczynił, czyli zaniechał**. Ponadto zobowiązany był do realizacji projektu zgodnie ze złożonym Wnioskiem i podpisaną Umową, czego **nie uczynił** bowiem samowolnie zaprzestał realizacji projektu, a otrzymanych na jego realizację środków publicznych nie zwrócił.

Spełnienie dwóch wyżej wymienionych przesłanek jest niewystarczające do ustalenia, iż mamy do czynienia z nieprawidłowością. Trzecia z przesłanek wskazuje więc na konieczność wystąpienia lub uprawdopodobnienia wystąpienia szkodliwego wpływu na budżet Unii Europejskiej poprzez obciążenie go nieuzasadnionym wydatkiem, w związku z niezgodnym z prawem działaniem lub zaniechaniem podmiotu gospodarczego (Beneficjenta). Przechodząc od rozważań doktrynalnych na grunt niniejszej sprawy, Organ przeprowadził operację myślową, z której wynika logiczne następstwo zdarzeń zapoczątkowanych naruszeniem prawa, a zakończonych finansowaniem nieuzasadnionego wydatku z budżetu UE. Niewątpliwie naruszenie obowiązujących procedur co do rozliczenia otrzymanego dofinansowania, a przede wszystkim samowolne zaniechanie realizacji projektu spowodowało powstanie szkody w budżecie UE. Beneficjent nie rozliczył i nie zwrócił otrzymanego dofinansowania. Nie wykazał realizacji założonych wskaźników produktu i rezultatu, nie udzielił żadnego wsparcia przewidzianego we wniosku o dofinansowanie oraz nie przedstawił do rozliczenia żadnego wydatku poniesionego w projekcie. Nie ma zatem żadnych podstaw do przyjęcia, że wypłacona Stronie dotacja została wykorzystana zgodnie z procedurami.

Należy zatem uznać, że dofinansowanie nie zostało wydatkowane prawidłowo. Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, Organ nie ma wątpliwości, że projekt był prowadzony z rażącym naruszeniem procedur, a środki publiczne wydatkowane niezgodnie z zasadami wskazanymi w ustawie o finansach publicznych i Wytycznych w zakresie kwalifikowalności. Szkodę w budżecie Unii wyrządzoną przez Beneficjenta należy określić na kwotę (...) zł, tj. całą wartość wypłaconego Stronie dofinansowania.

Podsumowując, w przedmiotowej sprawie zostały spełnione przesłanki z art. 2 pkt 36 Rozporządzenia nr 1303/2013, a zatem doszło do wystąpienia nieprawidłowości indywidualnej. Organ, stwierdzając wystąpienie nieprawidłowości indywidualnej, ma obowiązek podjęcia działań w celu odzyskania kwoty nieprawidłowości. Musi mieć jednak także na uwadze treść art. 24 ust. 11 ustawy o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowych w perspektywie

finansowej 2014-2020 (dalej: ustawa wdrożeniowa), czyli zasadę nieobciążania beneficjentów nieprawidłowościami będącymi konsekwencją działania lub zaniechania właściwej instytucji lub organów państwa. Po przeanalizowaniu całego procesu wdrażania projektu, Organ stoi na stanowisku, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzą podstawy do uznania, że to IZ spowodowała nieprawidłowości. To na Beneficjencie spoczywał obowiązek pełnej realizacji projektu zgodnie z Wnioskiem i Umową, w szczególności osiągnięcia celu projektu i celu szczegółowego Priorytetu Inwestycyjnego w okresie realizacji projektu, tj. od dnia (...) czerwca 2020 roku do (...) maja 2022 roku, a także rozliczenia otrzymanego dofinansowania, bądź jego zwrotu w przypadku niewydatkowania. Organ zaznacza również, że nie mógł uwzględnić złożonego w dniu (...) 10.2020 r. przez Beneficjenta wniosku o przesunięcie rozpoczęcia realizacji projektu na czerwiec 2021 roku. Powołane bowiem w uzasadnieniu rzeczzonego wniosku powody, tj. trudności w realizacji projektu z powodu trudnej sytuacji związanej z panującą pandemią COVID oraz prywatne problemy (zdrowotne) nie zostały dostatecznie uzasadnione. Strona nie wykazała rzeczywistego wpływu pandemii ani swojej sytuacji osobistej na niemożność zrealizowania zadań określonych we Wniosku o dofinansowanie. Zdaniem Organu ocena zasadności ww. przesłanek mogła być dokonana jedynie indywidualnie, z uwzględnieniem w szczególności związku przyczynowego pomiędzy opisanymi zdarzeniami, a niemożnością realizacji Umowy zgodnie z przewidzianym harmonogramem. Z całą mocą należy podkreślić, iż Beneficjent nie zareagował na odmowne pismo IZ stanowiące odpowiedź na ww. wniosek, nieskuteczne okazały się również podjęte przez opiekuna projektu próby kontaktu telefonicznego ze Stroną, zmierzające do wyjaśnienia zaistniałej sytuacji. Tym samym Beneficjent sam pozbawił się możliwości przesunięcia terminu realizacji projektu, bowiem z powodu braku kontaktu z nim IZ nie była w stanie wyjaśnić dogłębnie sytuacji, uzyskać dodatkowych wyjaśnień, które mogłyby ewentualnie spowodować zmianę stanowiska Organu. Podkreślić należy, iż wniosek złożony przez Beneficjenta zawierał propozycję przesunięcia terminu rozpoczęcia realizacji projektu aż o rok i to w sytuacji, gdy została już wypłacona Stronie zaliczka w wysokości (...) zł. Organ nie mógł zaakceptować sytuacji, w której Beneficjent dysponowałby publicznymi środkami przez tak długi okres i nie wykorzystywałby ich na cele, na które zostały przewidziane. Zauważyć trzeba także, iż sporządzona przez Stronę szczegółowa analiza potrzeb, oczekiwań i barier grupy docelowej projektu- wskazana we Wniosku o dofinansowanie, mogłaby stać się nieaktualna po tak w/w okresie. Organ zaznacza, iż pomimo generalnego braku zakazu przesuwania terminu rozpoczęcia projektu, w niniejszej sprawie nie mógł wyrazić na to zgody, a to z uwagi na postawę Beneficjenta, który w czasie złożenia stosownej próśby w przedmiocie rzeczzonego przedłużenia nie odpowiadał już na wiadomości w

systemie SL2014, wycofał dostęp do tego systemu dla wszystkich uprawnionych osób, nie odpowiadał na korespondencję. W zaistniałej sytuacji IZ RPO WŚ nie miała zaufania do Strony, że w późniejszym terminie będzie realizował projekt prawidłowo. Zdaniem Organu Beneficjent występując z w/w prośbą i wiedząc, że nie będzie mógł zrealizować projektu w pierwotnie założonym terminie, powinien zwrócić otrzymane dofinansowanie.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy wdrożeniowej w przypadku wystąpienia nieprawidłowości indywidualnej lub systemowej, po stronie IZ powstaje obowiązek podjęcia odpowiednich działań na podstawie art. 9 lub 11. Mając na uwadze całość dotychczas zgromadzonego materiału dowodowego konieczne stało się wydanie przedmiotowej decyzji, w związku z wykorzystaniem dofinansowania przez Beneficjenta z naruszeniem procedur, co stanowi podstawę do żądania zwrotu dofinansowania przekazanego przez Organ na realizację projektu. Zgodnie bowiem z treścią art. 207 ust. 9 pkt 1, po bezskutecznym upływie terminu wynikającego z ust. 8, IZ wydaje decyzję określającą kwotę przypadającą do zwrotu, termin, od którego nalicza się odsetki oraz sposób zwrotu środków.

Przedmiotem analizy Organu było również to, czy w postępowaniu należało zastosować przerwę w naliczaniu odsetek. Stosownie bowiem do art. 54 § 1 pkt 7 Ordynacji podatkowej (Dz. U. z 2020 r., poz. 1325) „nie nalicza się odsetek za okres od dnia wszczęcia postępowania podatkowego do dnia doręczenia decyzji organu pierwszej instancji, jeżeli decyzja nie została doręczona w terminie 3 miesięcy od dnia wszczęcia postępowania”. Przekładając powyższe przepisy na grunt przedmiotowej sprawy, wskazuje się, iż termin o którym mowa w art. 54 § 1 pkt 7 Ordynacji podatkowej został przekroczony w postępowaniu I instancyjnym. Postępowanie administracyjne wszczęto (...) kwietnia 2021 roku. Od tego dnia należy liczyć bieg 3 miesięcznego terminu, od którego przekroczenia zależy przerwa w naliczaniu odsetek. Żeby nie stosować instytucji, o której mowa w art. 54 § 1 pkt 7 Ordynacji podatkowej (przerwa w naliczaniu odsetek), sprawa powinna być zostać załatwiona do (...) lipca 2021 roku. Mając na uwadze powyższe rozważania, tj. to, że 3 miesięczny termin, o którym mowa w art. 54 § 1 pkt 7 Ordynacji podatkowej upłynął (...) lipca 2021 roku, zachodzą podstawy do orzeczenia przerwy w naliczaniu odsetek w postępowaniu I instancyjnym od dnia (...) kwietnia 2021 roku (dzień wszczęcia postępowania) do dnia doręczenia przedmiotowej Decyzji. W tym stanie rzeczy, przy zwrocie kwoty uznanej za niekwalifikowalną, nie należy naliczać od niej odsetek od dnia (...) kwietnia 2021 roku do dnia doręczenia przedmiotowej Decyzji.

Konkludując, organ zwraca uwagę, że Instytucji Zarządzającej zależy na prawidłowej i terminowej realizacji i rozliczaniu projektów przez Beneficjentów. Nie jest intencją Organu

rozwiązywanie umów i odzyskiwanie przekazanych dotacji od Wnioskodawców. Z tego powodu IZ zabiega o prawidłową realizację projektów i oferuje niezbędną pomoc w przypadku zgłoszonych przez Beneficjenta kłopotów w tym zakresie. Należy mieć jednak na uwadze, że dotacje przekazywane w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego są środkami publicznymi. Stosownie do art. 44 ust. 3 UFP wydatki publiczne powinny być dokonywane w sposób celowy i oszczędny, z zachowaniem zasad uzyskiwania najlepszych efektów z danych nakładów i optymalnego doboru metod i środków służących osiągnięciu założonych celów. IZ jako Organ administracji publicznej jest zobowiązana do wydatkowania środków publicznych w sposób celowy, oszczędny i efektywny. Nie może tolerować sytuacji, w której IZ przekazała Beneficjentowi dotację, a ten mimo wielokrotnych ponagień wystosowanych przez Organ, nie rozlicza otrzymanych środków publicznych, a następnie samowolnie zaprzestaje realizacji projektu, nie zwracając środków publicznych przekazanych na jego realizację.

Podsumowując, Organ podnosi, że IZ nie mogła odstąpić od nakazania Beneficjentowi zwrotu środków, gdyż kwestia ta nie podlega jej uznaniu. Obowiązek kontroli wydatkowania środków publicznych wynika bowiem ściśle z dyscypliny finansów publicznych, stanowiącej niepodważalną zasadę gospodarowania tego rodzaju środkami. Organ nie ma żadnych wątpliwości co do zasadności przedmiotowej decyzji i jej zakresu. Mając na uwadze, że Beneficjent nie rozliczył i nie zwrócił otrzymanego dofinansowania, nie wykazał realizacji założonych wskaźników produktu i rezultatu, nie udzielił żadnego wsparcia przewidzianego we wniosku o dofinansowanie oraz nie przedstawił do rozliczenia żadnego wydatku poniesionego w projekcie, Organ zasadnie uznał, że wypłacone dofinansowanie podlega zwrotowi w całości.

Z uwagi na powyższe, Organ postanowił jak na wstępie.

MARSZAŁEK

WOJEWÓDZTWA ŚWIĘTOKRZYSKIEGO

ANDRZEJ BĘTKOWSKI

Pouczenie:

Niniejsza decyzja jest nieostateczna w administracyjnym toku instancyjnym. Zgodnie z art. 207 ust. 12a ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o finansach publicznych (Dz. U. z 2021 r., poz. 305)- dalej u.f.p. w zw. z art. 129 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735 ze zm.)- dalej k.p.a. w przypadku wydania decyzji w pierwszej instancji przez Instytucję Zarządzającą Stronie służy wniosek do Zarządu Województwa Świętokrzyskiego o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od daty doręczenia niniejszej decyzji.

Na podstawie art. 127a § 1 i 2 k.p.a. w trakcie biegu ww. terminu Strona może zrzec się prawa do wniesienia do Zarządu Województwa Świętokrzyskiego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Z dniem doręczenia Organowi oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna, co oznacza brak możliwości zaskarżenia decyzji do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach. Nie jest możliwe skuteczne cofnięcie oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Na podstawie art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r., poz. 2325 ze zm.), jeżeli Stronie przysługuje prawo do zwrócenia się do Organu, który wydał decyzję z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, Strona może wnieść skargę na tę decyzję bez skorzystania z tego prawa. Zgodnie z art. 53 § 1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi Stronie przysługuje prawo wniesienia skargi na niniejszą decyzję do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach (w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia). Skargę wnosi się za pośrednictwem Zarządu Województwa Świętokrzyskiego.

Zgodnie z § 1 pkt 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 roku w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. 2003.221.2193 ze zm.) wpis od skargi w sprawie należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem wynoszącej ponad 100 000 zł wynosi 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł. Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów albo o przyznanie prawa pomocy.

Na podstawie art. 207 ust. 1 pkt 2 u.f.p. w przypadku, gdy środki przeznaczone na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich są wykorzystane z naruszeniem procedur, o których mowa w art. 184, podlegają zwrotowi wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, liczonymi od dnia przekazania środków, w terminie 14 dni od dnia doręczenia ostatecznej decyzji, o której mowa w ust. 9, na wskazany w tej decyzji rachunek bankowy.

Zgodnie z art. 207 ust. 4 pkt 3 oraz ust. 5 u.f.p. Beneficjent, który nie zwrócił środków wraz z odsetkami w terminie 14 dni od dnia doręczenia ostatecznej decyzji określającej kwotę przypadającą do zwrotu zostaje wykluczony z możliwości otrzymania środków przeznaczonych na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich. Okres wykluczenia rozpoczyna się od dnia kiedy decyzja, o której mowa w art. 207 ust. 9 u.f.p., stała się ostateczna, zaś kończy z upływem trzech lat od dnia dokonania zwrotu tych środków.